

HU

HU

HU

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK BIZOTTSÁGA

Brüsszel, 15.12.2006
COM(2006) 799 végleges

A BIZOTTSÁG JELENTÉSE

Az Európai Közösség jelentése a kibocsátható mennyiségről

(az üvegházhatást okozó gázok Közösségen belüli kibocsátásának nyomon követését szolgáló rendszerről és a Kiotói Jegyzőkönyv végrehajtásáról szóló, 280/2004/EK európai parlamenti és tanácsi határozat 7. cikkének (1) bekezdésével összhangban)

1. BEVEZETÉS

Ez a jelentés összefoglalja az Európai Környezetvédelmi Ügynökség (EEA) szakmai jelentését, amelyet az Európai Közösség (EK) nevében kell benyújtani az Egyesült Nemzetek éghajlatváltozási keretegyezménye titkárságának (UNFCCC) azzal a céllal, hogy az EK a hozzájáruljon a Kiotói Jegyzőkönyv 7. és 8. cikke értelmében kibocsátható mennyiségek kiszámításához, és alátámassza, hogy képes számot adni a Kiotói Jegyzőkönyvben az első kötelezettségvállalási időszakra meghatározott kibocsátásokról és kibocsátható mennyiségről (a „kibocsátható mennyiségekről szóló jelentés” keretében).

Az EK és a tagállamok 2002. május 31-én erősítették meg a Kiotói Jegyzőkönyvet. A Közösség és a tagállamok a jegyzőkönyv ratifikálása alkalmával kijelentették, hogy a jegyzőkönyv 4. cikkével összhangban közösen teljesítik a rájuk vonatkozó, a 3. cikk (1) bekezdésében szereplő egyéni kibocsátáskorlátozási és -csökkentési kötelezettségeiket. A jegyzőkönyv ratifikálása idején az EK az alábbi 15 államból állt: Ausztria, Belgium, Dánia, az Egyesült Királyság, Finnország, Franciaország, Görögország, Hollandia, Írország, Luxemburg, Németország, Olaszország, Portugália, Spanyolország és Svédország. Ugyanez a 15 állam alkotta az EK-t a Kiotói Jegyzőkönyv 1997. decemberi elfogadása idején is. A Kiotói Jegyzőkönyv 4. cikkének (4) bekezdésével összhangban a további 10 tagállam csatlakozása nem befolyásolja a Közösségnek a jegyzőkönyvben meghatározott kötelezettségeit. Következésképp a Közösség által kiszámított kibocsátható mennyiség az előzőekben felsorolt 15 tagállamra (EU-15) vonatkozik. A kibocsátható mennyiségről szóló jelentés tartalmaz információt azokról az új tagállamokról is, amelyek számára a jegyzőkönyv előír mennyiségileg meghatározott kibocsátáskorlátozási és -csökkentési kötelezettséget (Cseh Köztársaság, Észtország, Magyarország, Lettország, Litvánia, Lengyelország, Szlovénia és Szlovákia). Ciprus és Málta nem rendelkezik ilyen kötelezettségekkel, ezért nem szerepel e jelentésben.

A UNFCCC 13/CMP.1 határozata alapján *(az előírt mennyiségek elszámolásának módozatai a KJ 7. cikkének (4) bekezdése szerint)* a kibocsátható mennyiségről szóló jelentés az továbbiakban bemutatott két részből áll.

2. 1. RÉSZ

a) Az üvegházhatást okozó gázok emberi eredetű kibocsátásainak források szerinti nyilvántartása és nyelők általi eltávolításának adatai

Az 1990 és 2004 közötti évekre vonatkozó, a Montreali Jegyzőkönyv által nem szabályozott üvegházhatást okozó gázok antropogén eredetű forrásokból származó kibocsátásairól és nyelők általi eltávolításairól benyújtott teljes körű nyilvántartásokat az EK az EEA által összeállított „kibocsátható mennyiségről” szóló jelentésének *I.* (EK nyilvántartási jelentés) és *II. melléklete* (Közös jelentési táblázatok az EU-15 és az EU-25 számára) tartalmazza. Az EK e közleményben szereplő kibocsátható mennyiségeinek kiszámításához az üvegházhatásúgáz-nyilvántartásokban található adatok szolgálnak alapul.

b) Az Európai Közösség a fluorozott szénhidrogénekre, perfluor-karbonokra és kén-hexafluoridra vonatkozó bázisvének meghatározása a 3. cikk (8) bekezdése értelmében

Az Európai Közösség bázisév-kibocsátási szintje azon 15 tagállam egyes bázisév-kibocsátási szintjeinek összege, amely tagállamok megegyeztek a Kiotói Jegyzőkönyv 3. cikkében megállapított kötelezettségek közös teljesítéséről. Ugyanez a szabály vonatkozik a fluorozott szénhidrogénekre (HFC-k), a perfluor-karbonokra (PFC-k), és a kén-hexafluoridra (SF₆) is. E gázok tekintetében a Kiotói Jegyzőkönyv I. mellékletében szereplő Felek bázisévként a Kiotói Jegyzőkönyv 3. cikkének (8) bekezdésével összhangban vagy 1995-öt, vagy az A. mellékletben felsorolt egyéb üvegházhatású gázok bázisévet (többnyire 1990) választhatják. Ausztria, Franciaország és Olaszország e gázok

tekintetében 1990-et, a többi tagállam 1995-öt jelölte meg bázisévnek. A Kiotói Jegyzőkönyv értelmében a többi üvegházhatást okozó gáz esetében az EU-15 számára alkalmazandó bázisév 1990.

A Kiotói Jegyzőkönyv szerint kibocsátás-korlátozási kötelezettséggel rendelkező új tagállamok esetében a HFC-k, a PFC-k, és az SF₆ vonatkozásában a bázisév 1995, kivéve Szlovákiát, amely a fluorozott gázok bázisévéként 1990-et választotta. A Kiotói Jegyzőkönyvben szereplő összes további üvegházhatásúgáz-kibocsátás esetében a bázisév 1990, kivéve Lengyelországot (1988), Szlovéniát (1986), és Magyarországot (1985-87).

c) A 4. cikk értelmében létrejött megállapodások, amelyeket a Felek kötöttek arról, hogy közösen teljesítik a 3. cikk szerinti kötelezettségeiket

A Kiotói Jegyzőkönyv 4. cikke lehetőséget biztosít arra, hogy a Felek a 3. cikk szerinti kötelezettségeiket valamely regionális gazdasági integrációs szervezet keretében, illetve azzal együttműködésben közösen teljesítsék. Az EK és tagállamai által a Kiotói Jegyzőkönyv 3. cikkében szereplő egyes kötelezettségvállalások közös teljesítéséről kötött megállapodás (a közös teljesítési megállapodás) meghatározta a Közösség és annak tagállamai számára a 2008-tól 2012-ig tartó első kötelezettségvállalási időszakra vonatkozó, mennyiségileg meghatározott kibocsátáskorlátozási és -csökkentési kötelezettségeket. E kötelezettségvállalások rögzítik a tagállamok által a Kiotói Jegyzőkönyv értelmében kibocsátható mennyiségeket. A megállapodás teljes szövegét a Kiotói Jegyzőkönyvet jóváhagyó tanácsi rendelet¹ tartalmazza, és a megállapodásról azután értesítették az UNFCCC titkárságát, miután a Közösség és a tagállamok megerősítették a szöveget.

d) A kibocsátható mennyiség kiszámítása a 3. cikk (7) és (8) bekezdése értelmében a Montreali Jegyzőkönyvben nem szabályozott üvegházhatást okozó gázok emberi eredetű forrásokból származó kibocsátásainak és nyelők általi eltávolításának nyilvántartása alapján

A 3. cikk (7) és (8) bekezdéséből következően az EK kibocsátható mennyisége egyenlő a Kiotói Jegyzőkönyv B. mellékletében a Közösség számára a bázisévre vonatkozóan szereplő kibocsátások előírt százalékának (92 %) ötszörösével. A Közösség bázisévi kibocsátása **4 276 359 577 tonna széndioxid-egyenértéknek felel meg**, amely megegyezik az EU 15 régi tagállama bázisévben számított üvegházhatásúgáz-kibocsátásának összegével. Az e számítás alapján az EK és tagállamai számára előírt kibocsátható mennyiséget az xxx/2006/EK határozat² állapítja meg. A Közösség kibocsátható mennyisége **19 682 555 325 tonna CO₂-egyenértékű gáz**. A Közösség és az egyes tagállamok által kibocsátható mennyiségekre vonatkozó számítások az 1. táblázatban találhatók. Az új tagállamok által kibocsátható mennyiségeket a 2. táblázat tartalmazza. Az egyes tagállamok által kibocsátható mennyiséget az adott tagállam jegyzéke fogja tartalmazni.

A tagállamok bázisévre vonatkozó kibocsátási adatainak felülvizsgálatából megállapítható, hogy a Közösség számára előírt mennyiség és az EU-15 tagállamok számára előírt mennyiségek összege között 11 403 608 tonna CO₂-egyenérték eltérés adódik. Az xxx/2006/EK határozattal összhangban a különbséget az EK-jegyzékében kibocsátható mennyiségi egységek formájában ki kell adni.

¹ A Tanács 2002/358/EK határozata (2002. április 25.) az Egyesült Nemzetek éghajlatváltozási keretegyezménye Kiotói Jegyzőkönyvének az Európai Közösség nevében történő jóváhagyásáról, valamint az abból származó kötelezettségek közös teljesítéséről, HL L 130., 2002.5.15., 1.o.

² A Bizottság xx/2006/EK határozata (2006. december xx.) a 2002/358/EK tanácsi határozat értelmében a Közösség és egyes tagállamai számára a Kiotói Jegyzőkönyv alapján előírt kibocsátási szintek meghatározásáról.

1. táblázat Az Európai Közösség és a közös teljesítési megállapodásban részt vevő tagállamok bázisví kibocsátási szintjei és kibocsátható mennyiségei

Tagállam/EK	Bázisví kibocsátás CO ₂ -egyenértékű gáz tonnában kifejezve	Erdőirtás okozta kibocsátások 1990-ben (a Kiotói Jegyzőkönyv 3. cikkének (7) bekezdése) CO ₂ -egyenértékű gáz tonnában kifejezve	Mennyiségileg meghatározott kibocsátás-csökkentési kötelezettségvállalás (a Kiotói Jegyzőkönyv B. melléklete) %	Kiszámított kibocsátható mennyiség CO ₂ -egyenértékű gáz tonnában kifejezve
Európai Közösség	4 276 359 577	1 619 634	92%	19 682 555 325
			A közös teljesítési megállapodásban szereplő mennyiségileg meghatározott kibocsátás-korlátozási vagy csökkentési kötelezettségvállalás	
Ausztria	78 959 404	Nem alkalmazható	87%	343 473 407
Belgium	146 890 526	Nem alkalmazható	92,5%	679 368 682
Dánia	69 323 336	Nincs erdőirtásból származó kibocsátás	79%	273 827 177
Finnország	71 096 195	Nem alkalmazható	100%	355 480 975
Franciaország	563 925 328	Nem alkalmazható	100%	2 819 626 640
Németország	1 232 536 951	Nem alkalmazható	79%	4 868 520 955
Görögország	111 054 072	Nem alkalmazható	125%	694 087 947
Írország	55 780 237	Nincs erdőirtásból származó kibocsátás	113%	315 158 338
Olaszország	519 464 323	Nem alkalmazható	93,5%	2 428 495 710
Luxemburg	12 688 140	Nem alkalmazható	72%	45 677 304
Hollandia	214 588 451	280 212	94%	1 008 565 720
Portugália	60 938 032	973 829	127%	386 956 503
Spanyolország	289 385 637	Nem alkalmazható	115%	1 663 967 412
Svédország	72 281 599	Nem alkalmazható	104%	375 864 317
Egyesült Királyság	779 904 144	365 593	87,5%	3 412 080 630

* A bázisví kibocsátások nem tartalmazzák a földhasználatból, a földhasználat megváltozásából és az erdőgazdálkodásból (LULUCF) származó kibocsátásokat és eltávolításokat, de tartalmazzák az erdőirtásból eredő kibocsátásokat azon tagállamok esetében, amelyek alkalmazni tudják a Kiotói Jegyzőkönyv 3. cikkének (7) bekezdését. Néhány tagállam e jelentéshez frissítette az UNFCCC-hez 2006 áprilisában benyújtott üvegházhatásúgáz-nyilvántartását.

2. táblázat A Kiotói Jegyzőkönyv 3. cikke értelmében kibocsátás-korlátozási kötelezettséggel rendelkező új tagállamok báziséri kibocsátásai és kibocsátható mennyiségei

Tagállam	Báziséri kibocsátások, LULUCF nélkül	A Kiotói Jegyzőkönyv 3. cikkének (7) bekezdése alapján elszámolható, erdőirtás okozta kibocsátások 1990-ben	Mennyiségileg meghatározott kibocsátás-csökkentési kötelezettség-vállalás (a Kiotói Jegyzőkönyv B. melléklete)	Kiszámított kibocsátható mennyiség
	CO ₂ -egyenértékű gáz tonnában kifejezve		%	CO ₂ -egyenértékű gáz tonnában kifejezve
Cseh Köztársaság	196 280 576	Nem alkalmazható	92%	902 890 649
Észtország	43 022 295	Nem alkalmazható	92%	197 902 558
Magyarország	123 034 090	Nem alkalmazható	94%	578 260 222
Lettország	25 894 218	Nem alkalmazható	92%	119 113 402
Litvánia	48 103 464	Nem alkalmazható	92%	221 275 934
Lengyelország ³	565 829 000	Nem alkalmazható	94%	2 673 496 300
Szlovákia	73 360 100	Nem alkalmazható	92%	337 456 459
Szlovénia	20 203 252	Nem alkalmazható	92%	92 934 961

3. 2. RÉSZ

a) A kötelezettségvállalási időszak tartalékának számítása a 11/CMP.1 határozattal összhangban

A kötelezettségvállalási tartalék (CPR) vagy a Kiotói Jegyzőkönyv 3. cikkének (7) és (8) bekezdése alapján a Fél által kibocsátható mennyiség 90 százaléka, vagy a legutóbb felülvizsgált nyilvántartásban szereplő mennyiség ötszörösének a 100 százaléka, amelyik az alacsonyabb. A 3. táblázatban az EU-15 tagállamok és az Európai Közösség CPR értékei szerepelnek. A 4. táblázatban a Kiotói Jegyzőkönyv 3. cikke értelmében mennyiségileg meghatározott kibocsátáskorlátozási vagy -csökkentési kötelezettséggel rendelkező új tagállamoknak a köteletségvállalási időszakra vonatkozó tartalékai találhatóak.

³ Lengyelország nem nyújtotta be az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának teljes időszorozatát 2004-ig. A táblázatban feltüntetett bázisére vonatkozó adatokat 2006. június 26-án nyújtották be a Bizottsághoz. Lengyelország külön jelentette be teljes kibocsátható mennyiségét, amely szerepel a táblázatban, és nem vág egybe az adatokkal.

3. táblázat Az EK és az EU-15 tagállamok CPR értékei

Tagállam/EK	Kiszámított kibocsátható mennyiség CO ₂ - egyenértékű gáz tonnában kifejezve	CPR(A CPR számításának módszere: A kibocsátható mennyiség 90 %-a) CO ₂ -egyenértékű gáz tonnában kifejezve
Európai Közösség		17 704 036 546
Ausztria	343 473 407	309 126 066
Belgium	679 368 682	611 431 814
Dánia	273 827 177	246 444 459
Finnország	355 480 975	319 932 878
Franciaország	2 819 626 640	2 537 663 976
Németország	4 868 520 955	4 381 668 860
Görögország	694 087 947	624 679 152
Írország	315 158 338	283 642 504
Olaszország	2 428 495 710	2 185 646 139
Luxemburg	45 677 304	41 109 574
Hollandia	1 008 565 720	907 709 148
Portugália	386 956 503	348 260 853
Spanyolország	1 663 967 412	1 497 570 671
Svédország	375 864 317	338 277 885
Egyesült Királyság	3 412 080 630	3 070 872 567

4. táblázat A Kiotói Jegyzőkönyv 3. cikke értelmében kötelezettséget vállaló új tagállamok CPR értékei

Tagállam	CPR CO ₂ -egyenértékű gáz tonnában kifejezve	A CPR számításának módszere
Cseh Köztársaság	735 719 710	5*2003-as nyilvántartás
Észtország	106 806 120	5*2004-es nyilvántartás
Magyarország	419 762 705	5*2004-es nyilvántartás
Lettország	53 730 643	5*2004-es nyilvántartás
Litvánia	105 251 557	5*2004-es nyilvántartás
Lengyelország	1 942 365 000	5*2004-es nyilvántartás
Szlovákia	255 230 824	5*2004-es nyilvántartás
Szlovénia	83 641 463	A kibocsátható mennyiség 90%-a

b) A lombkorona-fedettség, a földterület és a famagasság kiválasztott egységes minimum értékeinek megjelölése a 3. cikk (3) és (4) bekezdése szerinti elszámoláshoz

A tagállamok a Kiotói Jegyzőkönyv 3. cikkének (3) bekezdése értelmében az erdőtelepítéssel, újraerdősítéssel és erdőirtással kapcsolatos tevékenységről szóló jelentésekhez meghatározták az „erdő” fogalmának küszöbértékeit. Az EK gyűjti össze a tagállamoktól származó adatokat, amelyeket a tagállamok a FAO-hoz benyújtott jelentésekben használt „erdő” fogalommal összhangban választottak ki a lombkorona-fedettség, földterület és famagasság egységes küszöbértékeinek meghatározására. Az 5. táblázat a tagállamok által kiválasztott, a kibocsátható mennyiség számítását segítő és a jelentésekben szereplő küszöbértékek áttekintését tartalmazza. A 6. táblázat ugyanezen küszöbértékeket tartalmazza az új tagállamok tekintetében.

5. táblázat Az EU-15 tagállamok a 3. cikk (3) bekezdésében előírt jelentéseiben az „erdő” fogalmának értelmezéséhez kiválasztott küszöbértékek

Tagállam	Lombkorona-fedettség minimum értéke (%)	Min. famagasság (m)	Erdővel borított földterület minimális területe (ha)
Ausztria	30 %	2	0,05
Belgium	20 %	5	0,5
Dánia	10 %	5	0,5
Finnország	10 %	5	0,5
Franciaország	10 %	5	0,5
Németország	10 %	5	0,1
Görögország	Nincs benyújtott adat	Nincs benyújtott adat	Nincs benyújtott adat
Írország	20 %	5	0,1
Olaszország	10 %	5	0,5
Luxemburg	10 %	5	0,5
Hollandia	20 %	5	0,5
Portugália	10 %	5	1
Spanyolország	20 %	3	1
Svédország	10 %	5	0,5
Egyesült Királyság	20 %	2	0,1

6. táblázat Az új tagállamok a 3. cikk (3) bekezdésében előírt jelentéseiben az „erdő” fogalmának értelmezéséhez kiválasztott küszöbértékek

Tagállam	Lombkorona-fedettség minimum értéke (%)	Min. famagasság (m)	Erdővel borított földterület minimális területe (ha)
Cseh Köztársaság	30 %	2	0,05
Észtország	30 %	1,3	0,5
Magyarország	30 %	5	0,5
Lettország	20 %	5	0,1
Litvánia	10 %	5	0,1
Lengyelország	10 %	2	0,1
Szlovákia	20 %	5	0,3
Szlovénia	30 %	2	0,05

c) A 3. cikk (4) bekezdése szerint kiválasztott tevékenységek megjelölése az első kötelezettségvállalási időszak nyilvántartásában való szerepeltetés céljából

A Kiotói Jegyzőkönyv 3. cikkének (4) bekezdése lehetőséget nyújt arra, hogy az első kötelezettségvállalási időszakra a kibocsátások és eltávolítások számbavétele során az erdőgazdálkodási, a mezőgazdasági, a legelőgazdálkodási vagy az újratelepítési tevékenységet is figyelembe vegyék. A tagállamok döntöttek arról, hogy e tevékenységeket említik-e a Kiotói Jegyzőkönyv értelmében elkészített nemzeti jelentésükben. Az EK nyilvántartása és kibocsátható mennyisége számításai az EU-15 által választott tevékenységeken alapulnak. A 7. táblázat az EU-15 által választott azon tevékenységeket tekinti át, amelyeket a tagállamok a kibocsátható mennyiségek számítása érdekében jelentésükbe foglaltak. A 8. táblázat az új tagállamok által a 3. cikk (4) bekezdése alapján kiválasztott tevékenységeket tartalmazza.

7. táblázat Az EU-15 által a 3. cikk (4) bekezdése értelmében kiválasztott tevékenységek

Tagállam	Erdőgazdálkodás	Mezőgazdaság	Legelőgazdálkodás
Ausztria	-	-	-
Belgium	-	-	-
Dánia	X	X	X
Finnország	Nincs döntés	Nincs döntés	Nincs döntés
Franciaország	X	-	-
Németország	Nincs döntés	Nincs döntés	Nincs döntés
Görögország	Nincs döntés	Nincs döntés	Nincs döntés
Írország	-	-	-
Olaszország	X	-	-
Luxemburg	-	-	-
Hollandia	-	-	-
Portugália	X	X	X
Spanyolország	X	X	-
Svédország	X	-	-
Egyesült Királyság	X	-	-

8. táblázat Az új tagállamok által a 3. cikk (4) bekezdése értelmében kiválasztott tevékenységek

Tagállam	Erdőgazdálkodás	Mezőgazdasági területen történő gazdálkodás	Legelőterületen történő gazdálkodás
Cseh Köztársaság	X	-	-
Észtország	-	-	-
Magyarország	X	-	-
Lettország	-	-	-
Litvánia	X	-	-
Lengyelország	X	Nincs döntés	Nincs döntés
Szlovákia	-	-	-
Szlovénia	X	-	-

d) A 3. cikk (3) és (4) bekezdése szerinti egyes tevékenységek elszámolási gyakoriságának megjelölése

A tagállamok az egyes jelentésekben meghatározzák a 3. cikk (3) és (4) bekezdésében említett tevékenységek elszámolási gyakoriságát a kibocsátható mennyiség kiszámításának megkönnyítése érdekében. A 9. és a 10. táblázat a tagállamok választásait mutatja.

9. táblázat Az EU-15 által választott elszámolási gyakoriság

Tagállam	A 3. cikk (3) és (4) bekezdésben említett egyes tevékenységeket évente számolja el	Az első kötelezettségvállalási időszak végén történő elszámolás
Ausztria		Az összes tevékenység esetében a 3. cikk (3) bekezdés szerint
Belgium		Az összes tevékenység esetében a 3. cikk (3) bekezdés szerint
Dánia	X	
Finnország		Az összes tevékenység esetében a 3. cikk (3) bekezdés szerint; nincs döntés a 3. cikk (4) bekezdés szerinti tevékenységekről
Franciaország	X	
Németország	Nincs döntés	Nincs döntés
Görögország	Nincs döntés	Nincs döntés
Írország		Az összes tevékenység esetében a 3. cikk (3) bekezdés szerint
Olaszország		Az összes tevékenység a 3. cikk (3) és (4) bekezdés szerint
Luxemburg		Az összes tevékenység esetében a 3. cikk (3) bekezdés szerint
Hollandia		Az összes tevékenység esetében a 3. cikk (3) bekezdés szerint
Portugália		az összes tevékenység a 3. cikk (3) és a (4) bekezdés szerint
Spanyolország		az összes tevékenység a 3. cikk (3) és a (4) bekezdés szerint
Svédország		az összes tevékenység a 3. cikk (3) bekezdés szerint, és az erdőgazdálkodás a 3. cikk (4) bekezdés szerint
Egyesült Királyság		az összes tevékenység a 3. cikk (3) bekezdés szerint, és az erdőgazdálkodás a 3. cikk (4) bekezdés szerint

10. táblázat Az új tagállamok által választott elszámolási gyakoriság

Tagállam	Éves elszámolás	Az első kötelezettségvállalási időszak végén történő elszámolás
Cseh Köztársaság		az összes tevékenység a 3. cikk (3) bekezdés szerint, és az erdőgazdálkodás a 3. cikk (4) bekezdés szerint
Észtország		az összes tevékenység a 3. cikk (3) bekezdés szerint
Magyarország	az összes tevékenység a 3. cikk (3) bekezdés szerint, és az erdőgazdálkodás a 3. cikk (4) bekezdés szerint	
Lettország		az összes tevékenység a 3. cikk (3) bekezdés szerint
Litvánia		az összes tevékenység a 3. cikk (3) bekezdés szerint, és az erdőgazdálkodás a 3. cikk (4) bekezdés szerint
Lengyelország		az összes tevékenység a 3. cikk (3) bekezdés szerint, és az erdőgazdálkodás a 3. cikk (4) bekezdés szerint
Szlovákia		az összes tevékenység a 3. cikk (3) bekezdés szerint
Szlovénia		az összes tevékenység a 3. cikk (3) bekezdés szerint, és az erdőgazdálkodás a 3. cikk (4) bekezdés szerint

Minden tagállam elszámolja a 3. cikk (3) és adott esetben (4) bekezdése alapján az egyes tevékenységekből származó nettó kibocsátásokat és eltávolításokat a megfelelő bejelentett kibocsátások és eltávolítások alapján ETÉ-k kiadásával vagy kiotói egységek elhagyásával, tiszteletben tartva a megfelelő elszámolási szabályokat. Az EK a 3. cikk (3) és (4) bekezdésében említett tevékenységekből eredő, bejelentett kibocsátások és eltávolítások alapján nem ad ki és nem hagy el egységeket. Az EK a kötelezettségvállalási időszak végén jelenti az egyes tevékenységekre a tagállamok által elszámolt mennyiségek összegét, amely a tagállamoknak a kötelezettségvállalási időszak végén a kibocsátható mennyiségből levonható, vagy ahhoz hozzáadható értékek összesített eredménye.

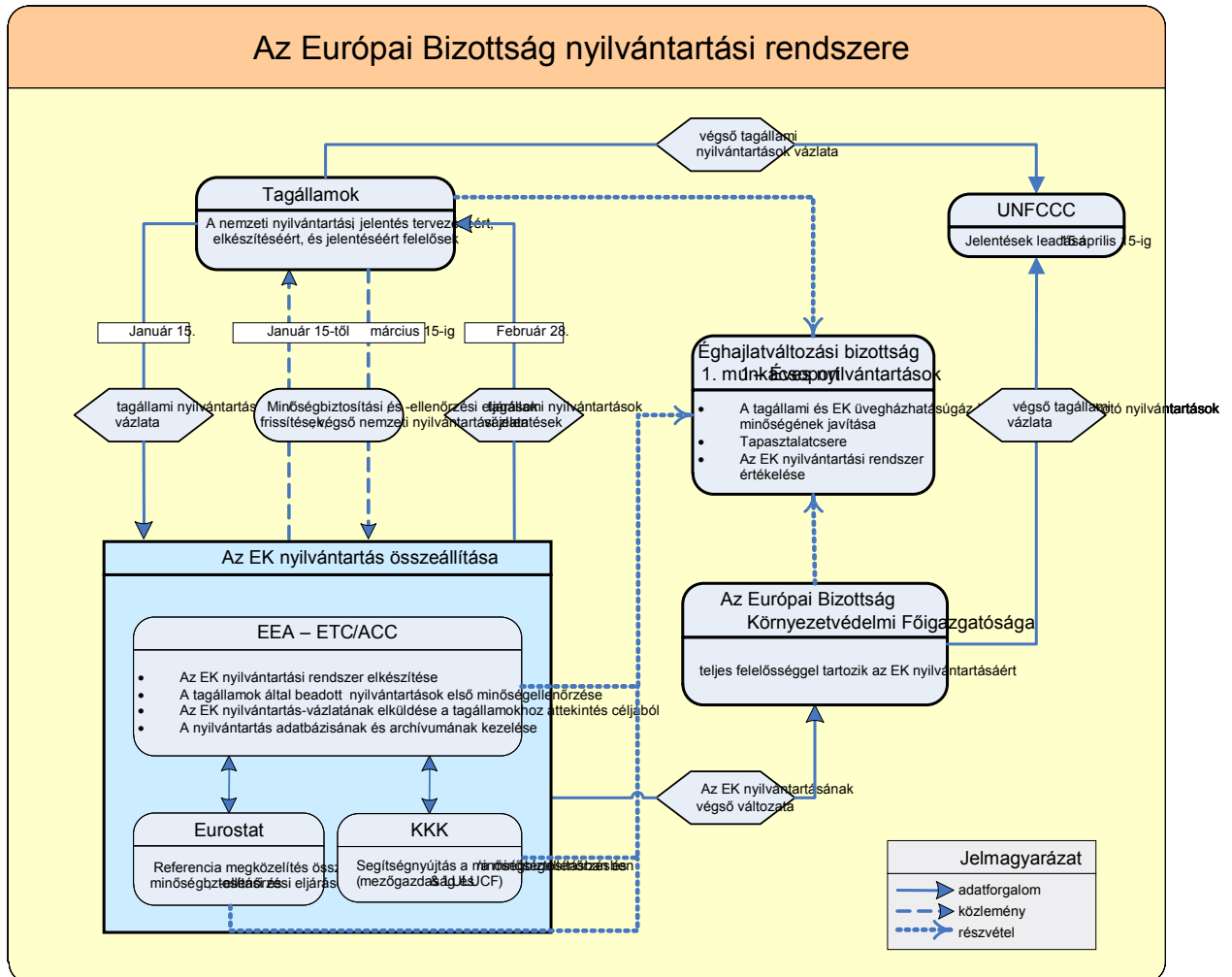
e) A Kiotói Jegyzőkönyv 5. cikkének (1) bekezdésével összhangban létrehozott nemzeti rendszerek leírása a 7. cikkben előírt, a jelentés elkészítésére vonatkozó irányelvek alapján

Az EK nyilvántartási rendszerének célja, hogy biztosítsa a tagállamok és a Közösség UNFCCC-hez az UNFCCC éves nyilvántartásokra vonatkozó útmutatásaival összhangban benyújtott nyilvántartásainak pontosságát, összevethetőségét, következetességét, hiánytalanságát, áttekinthetőségét és időszerűségét.

Az 1. ábra az EK nyilvántartási rendszerét mutatja be. Az Európai Bizottság Főigazgatósága (Környezetvédelmi Főigazgatóság) felel az EK nyilvántartásainak elkészítéséért, míg az egyes tagállamok az EK nyilvántartás alapjául szolgáló tagállami nyilvántartások összeállításáért felelősek. Az alábbi intézmények nyújtanak támogatást a Környezetvédelmi Főigazgatóság számára a nyilvántartás összeállítása során: az Európai Környezetvédelmi Ügynökség (EEA) és annak Európa

Levegő- és Éghajlatváltozási Témaközpontja (ETC/ATC), valamint az Európai Bizottság következő főigazgatóságai: az Eurostat és a Közös Kutatóközpont (KKK).

1. ábra Az EK nyilvántartási rendszere

Az Európai Bizottság Környezetvédelmi Főigazgatósága

A tagállamokkal egyeztető Környezetvédelmi Főigazgatóság teljes felelősséggel tartozik a Közösség nyilvántartásáért. A tagállamoknak az Európai Parlament és a Tanács 280/2004/EK határozata⁴ alapján nemzeti nyilvántartást és nyilvántartási jelentést kell benyújtaniuk az Európai Bizottság Környezetvédelmi Főigazgatóságához, amely ezt követően nyújtja be az EK nyilvántartását és nyilvántartási jelentését az UNFCCC titkárságának.

- A 280/2004/EK határozat 9. cikke által létrehozott Éghajlatváltozási Bizottság segíti a Bizottság munkáját. Ez a bizottság a tagállamok képviselőiből áll, elnöke pedig a Bizottság egyik képviselője. Az Éghajlatváltozási Bizottság keretein belül létrehozták az 1. munkacsoportot (éves nyilvántartások), amely az Európai Bizottság (Környezetvédelmi Főigazgatóság, Eurostat, Közös Kutatóközpont (KKK), Európai Környezetvédelmi Ügynökség (ETC/ACC)) és a tagállamok közötti információcsere eszköze.

Az Európai Környezetvédelmi Ügynökség (EEA)

Az Európai Környezetvédelmi Ügynökség az ETC/ACC munkáján keresztül nyújt segítséget a Környezetvédelmi Főigazgatóságnak. Az ETC/ACC az alábbi területeken támogatja az EEA munkáját:

- Az Eurostattal és a KKK-tal közösen február 28-ig elvégzi a tagállamok által benyújtott jelentések első ellenőrzéseit, amelyek eredményeit (helyzetjelentések, a következetességre és a hiánytalanságra vonatkozó jelentések) közzéteszi;
- Konzultál a tagállamokkal a benyújtott adatok és egyéb információk tisztázása érdekében;
- Február 28-ig elkészíti és eljuttatja a tagállamokhoz az azok jelentésein alapuló EK nyilvántartás és nyilvántartási jelentés tervezetét;
- Április 15-ig elkészíti az EK nyilvántartásának és nyilvántartási jelentésének a végső változatát (amelyet a Bizottság benyújt az UNFCCC titkárságára);
- Szoftvereszközök biztosításával segítséget nyújt a tagállamoknak az üvegházhatást okozó gázok nyilvántartásáról szóló jelentések összeállításához;
- Fenntartja a nyilvántartási adatbázist és a nyilvántartások archívumát;
- Az EK nyilvántartásra alkalmazza az EK minőségbiztosítási és minőségellenőrzési programjában vázolt minőségbiztosítási és minőségellenőrzési eljárásokat.

Az EEA és az ETC/ACC konkrét feladatait az egyes éves irányítási tervek tartalmazzák. Az EEA és az ETC/ACC tevékenységét az európai környezetvédelmi információs- és megfigyelőközpont (Eionet) segíti, amely a központi csomópont szerepét betöltő EEÁ-ból (az európai témaközpontok támogatásával), és az EEA tagországainak a környezetre vonatkozó országos adatokat biztosító és/vagy elemző nemzeti intézményeiből áll (lásd <http://eionet.eea.eu.int>). A tagállamokat arra ösztönzik, hogy azok az Európai Bizottságnak és az ETC/ACC-nek benyújtott, üvegházhatást okozó gázokkal kapcsolatos jelentések beadásához a központi adattárolót vegyék igénybe (lásd <http://cdr.eionet.eu.int>).

⁴ 2004. február 11-i 280/2004/EK határozat az üvegházhatást okozó gázok Közösségen belüli kibocsátásának nyomon követését szolgáló rendszerről és a Kiotói Jegyzőkönyv végrehajtásáról

Európa Levegő- és Éghajlatváltozási Témaközpontja (ETC/ACC)

Az ETC/ACC-t a holland ötletgazda, a Milieu -en Natuurplanbureau (MNP) és az EEA között létrejött szerződés hozta létre 2001 márciusában. A keretszerződés aktuális változata 2007. január 1-jétől 2010-ig négy éven át lesz hatályos. Az ETC/ACC Európa nyolc országában 11 szervezetet és intézményt foglal magába. Az ETC/ACC konkrét feladatait az egyes éves irányítási tervek határozzák meg.

Eurostat Főigazgatóság

Az Eurostat Főigazgatóság az energiára vonatkozó tevékenységi adatok minőségbiztosítása és minőségellenőrzése terén nyújt segítséget a Környezetvédelmi Főigazgatóság számára, és a minőségbiztosítási és minőségellenőrzési programnak megfelelően együttműködik az EEÁ-val. A Eurostat Főigazgatóság konkrét feladatait az egyes éves irányítási tervek fektetik le.

Közös Kutatási Központ Főigazgatóság (KKK)

A Közös Kutatási Központ Főigazgatóság főként a LULUCF ágazatra és a mezőgazdaságra koncentrálva az EK nyilvántartásra vonatkozó minőségbiztosítási és minőségellenőrzési tevékenységgel kapcsolatban nyújt segítséget a Környezetvédelmi Főigazgatóság számára, és működik együtt e téren az EEÁ-val. A KKK Főigazgatóság e tevékenysége során a tagállamokkal és a kutatói közösséggel is szorosan együttműködik. A KKK Főigazgatóság konkrét feladatait az egyes éves irányítási tervek fektetik le.

Tagállamok

Az EK nyilvántartása a tagállamok által benyújtott nyilvántartásokon alapul. A Közösség üvegházhatásúgáz-kibocsátásának összegére vonatkozó becslésnek pontosan tükröznie kell a tagállamok nemzeti üvegházhatásúgáz-nyilvántartásának összegét. A tagállamok felelőssége a nemzeti nyilvántartásukban szereplő tevékenységekkel kapcsolatos adatok, kibocsátási tényezők és egyéb paraméterek kiválasztása, valamint az éghajlatváltozási kormányközi panel (IPCC) iránymutatásaiban, az IPCC helyes gyakorlatára vonatkozó iránymutatásaiban, és a IPCC LULUCF-ra vonatkozó helyes gyakorlatáról szóló iránymutatásában előírt módszerek megfelelő alkalmazása. A tagállamok emellett nyilvántartásaik minőségbiztosítási és minőségellenőrzési programjainak kialakításáért is felelősséggel tartoznak.

Az EK nyilvántartás összeállításának jogi alapját a 280/2004/EK határozat teremti meg.

A 280/2004/EK határozat értelmében mindegyik tagállamnak létre kell hoznia saját nemzeti rendszerét. A 280/2004/EK határozatban előírt tagállami jelentési kötelezettségeket tovább pontosította a 2005/166/EK bizottsági határozat,⁵ amely lefektette az üvegházhatást okozó gázok Közösségen belüli kibocsátásának nyomon követését szolgáló rendszerről és a Kiotói Jegyzőkönyv végrehajtásáról szóló, 280/2004/EK európai parlamenti és tanácsi határozat végrehajtásának szabályait.

Éves eljárások

A Közösség nyilvántartásának éves összeállítási folyamata az alábbi alapvető lépésekből áll: A tagállamok minden év január 15-ig benyújtják az éves üvegházhatásúgáz-nyilvántartásaikat az Európai Bizottság Környezetvédelmi Főigazgatóságához. Ezután az ETC/ACC, az Eurostat és a KKK február 28-ig elvégzi a benyújtott adatok első ellenőrzéseit. Február 28-án az EK üvegházhatásúgáz-nyilvántartásának tervezetét és nyilvántartási jelentését eljuttatják a tagállamokhoz, amelyek észrevételeket tehetnek a dokumentumokkal kapcsolatban. A tagállamok március 15-ig ellenőrzik az

⁵ HL L 55., 2005.3.1., 57. o.

EK nyilvántartási jelentésben rájuk vonatkozó adatokat és információkat, szükség esetén frissítik az adatokat, és észrevételeket tesznek. Ez az eljárás biztosítja, hogy az EK üveghatásúgáz-nyilvántartását és nyilvántartási jelentését időben benyújtják az UNFCCC titkárságára, és hogy az UNFCCC titkárságára benyújtott EK dokumentumok egybeeszenek az UNFCCC-hez benyújtott tagállami dokumentumokkal.

Az Európai Közösség nyilvántartásának minőségbiztosítása és minőségellenőrzése

Az Európai Bizottság (Környezetvédelmi Főigazgatóság) felel az EK üvegházhatásúgáz-nyilvántartására vonatkozó tevékenységek minőségbiztosításáért és minőségellenőrzéséért annak érdekében, hogy a minőségellenőrzési és minőségbiztosítási program céljai megvalósuljanak, és hogy a tagállamok minőségbiztosítási és minőségellenőrzési tervet dolgozzanak ki. Az Európai Környezetvédelmi Ügynökség felel az EK nyilvántartás minőségbiztosítási és minőségellenőrzési eljárásainak éves végrehajtásáért.

Mivel a Közösség nyilvántartása a tagállamok éves nyilvántartásain alapul, ezért minősége a tagállamok nyilvántartásainak minőségétől, a tagállamok minőségbiztosítási és minőségellenőrzési eljárásaitól, és az EK nyilvántartás összeállítási folyamatának minőségétől függ. Jelenleg a tagállamok és az EK egésze is alkalmaz az IPCC helyes gyakorlatára vonatkozó útmutatónak való megfelelés érdekében minőségbiztosítási és minőségellenőrzési eljárásokat.

A Közösség a minőségi célokat leíró, és a nyilvántartásra vonatkozó minőségbiztosítási és minőségellenőrzési tervet tartalmazó minőségbiztosítási és minőségellenőrzési programot dolgozott ki, amelybe a minőségbiztosítási és minőségellenőrzési rendszerek felelőségi körei és végrehajtásának határidői is beletartoznak. A Közösség minőségbiztosítási és minőségellenőrzési programját szükség esetén évente felülvizsgálják, és szükség szerint, módosítják vagy frissítik.

Az EK minőségbiztosítási és minőségellenőrzési programjának általános célkitűzései a következők:

- A tagállamok üvegházhatásúgáz-kibocsátásait és eltávolításait tartalmazó nyilvántartásokkal egybecsengő üvegházhatásúgáz-kibocsátást és eltávolítást tartalmazó EK nyilvántartás létrehozása;
- Megfelelő minőségbiztosítási és minőségellenőrzési eljárások kialakítása az EK szintjén annak érdekében, hogy az EK teljesítse az UNFCCC és a Kiotói Jegyzőkönyv követelményeit;
- a tagállami nyilvántartások minőségének javításához való hozzájárulás, valamint
- segítségnyújtás a nemzeti minőségbiztosítási és minőségellenőrzési programok végrehajtásához.

További konkrét célokat dolgoztak ki annak biztosítására, hogy a Közösség nyilvántartása megfeleljen az UNFCCC nyilvántartási elveinek: az átláthatóságnak, a hiánytalanságnak, a következetességnek, az összevethetőségnek, a pontosságnak és az időszerűségnek.

Emellett egy minőségbiztosítási és minőségellenőrzési tervet is kialakítottak. A tervben a nyilvántartás összeállítása előtt és az összeállítás során alkalmazandó minőségellenőrzési eljárások szerepelnek. A minőségbiztosítási eljárások, a dokumentációs és archiválási eljárások, a minőségbiztosítás és minőségellenőrzési eljárások menetrendje és a nyilvántartás javítására vonatkozó tervekkel kapcsolatos előírások szintén a terv részét képezik.

A minőségellenőrzési eljárásokat az EK-nyilvántartás összeállításának különböző szakaszaiban kell elvégezni. Az első lépésben alkalmazott ellenőrzések során a tagállamok adatainak következetességéről és hiánytalanságáról győződnek meg annak érdekében, hogy az adatokat közösségi szinten átlátható módon lehessen majd összeállítani. A második lépésben az általános jelentési követelményeknek való megfelelés biztosítása érdekében megvizsgálják, hogy közösségi szinten megfelelő módon gyűjtötték-e össze az adatokat. A harmadik lépésben alkalmazott ellenőrzésekkel az adatminőségi követelményeknek való megfelelésről győződnek meg az adatarchiválás és dokumentáció esetében.

Az EK minőségbiztosítási és minőségellenőrzési programja alapján egy minőségbiztosítási útmutatót állítottak össze, amelyben a minőségbiztosítási és minőségellenőrzési eljárások összes konkrét részlete (elsősorban az ellenőrző listák és formanyomtatványok) megtalálható. Az EK minőségbiztosítási

útmutatója a minőségbiztosítási rendszer három fő folyamata (irányítási folyamatok, a nyilvántartás összeállításának folyamatai, támogató folyamatok) köré épül.

A nyilvántartás összeállítása során elvégzett minőségellenőrzések a minőségbiztosítási útmutató központi részét képezik. A minőségellenőrzést az alábbi három szinten végzik el: a) A tagállamok által beadott anyagok minőségének ellenőrzése; b) Az EK-nyilvántartás összeállításának minőségi ellenőrzése; és c) Az EK nyilvántartási jelentés minőségének ellenőrzése.

f) A nemzeti jegyzékek leírása a Kiotói Jegyzőkönyv 7. cikke által előírt információk összeállítására vonatkozó irányelvek alapján

Az EK nemzeti jegyzékeinek leírása követi a Kiotói Jegyzőkönyv szerinti 15/CMP.1. határozat II. részében található jegyzékekre vonatkozó útmutatót (Kiegészítő információk jelentése a 7. cikk (1) bekezdése alapján, E. Nemzeti jegyzékek). Az EK jegyzéket a Környezetvédelmi Főigazgatóság kezeli, és jelenleg egyetlen más Fél jegyzékével sem működteti egységes rendszerben. Az EK jegyzék működtetéséhez használt szoftvert az EU kibocsátás-kereskedelmi rendszere és a Kiotói Jegyzőkönyv alapján zajló kibocsátásiegység-kereskedelem céljaira fejlesztették ki. Mindkét jogszabály előírja, hogy a résztvevők jegyzékének összhangban kell állnia a Kiotói Jegyzőkönyv céljára megállapított ENSZ adatszere-szabványokkal.

Az EK jegyzék és az ENSZ független ügyleti jegyzőkönyve között esetleg felmerülő eltéréseket az EU kibocsátás-kereskedelmi rendszere jegyzékrendszerének fejlesztésére elfogadott módszerrel a lehető legalacsonyabb szintre lehet szorítani. A jogszerűtlen műveletek megelőzésére és a kezelői hibák minimális szinten tartására számos biztonsági intézkedést alkalmaznak. Az EK jegyzék egyes adataihoz való nyilvános hozzáférés a nemzetközi és EK jogszabályokkal és a Kiotói Jegyzőkönyv szerinti követelményekkel összhangban biztosítható.